

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/341/2021
Identifikačné číslo spisu:	6919205358
Dátum vydania rozhodnutia:	13.12.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:6919205358.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne F. D., bývajúcej v D. P., P. 3, zastúpenej splnomocnencom JUDr. Marian Dzuroška, s.r.o., so sídlom v Rimavskej Sobote, Hviezdoslavova 468/31, IČO: 47 254 513, proti žalovanej B. Q., bývajúcej v D. P., L. P. XXXX/X, zastúpenej JUDr. Zuzanou Morháčovou, advokátkou so sídlom v Lučenci, Haličská cesta 3200, o zaplatenie 2.335,- eur, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 16. decembra 2020 sp. zn. 15Co/49/2020, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Rimavská Sobota (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo dňa 17. februára 2020, č. k. 15C/25/2019-48 vyhovel žalobe a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 2.335,- eur, tiež povinnosť zaplatiť žalobkyni plnú náhradu trov konania a povinnosť zaplatiť štátu súdny poplatok za žalobu v sume 140,- eur.

1.1. Vo svojom odôvodnení uviedol, že žalobkyňa v minulosti požičala tretej osobe 3.600,- eur a žalovaná ponúkla žalobkyni, že vie za odplatu zabezpečiť súčinnosť pri legálnom vymožení tejto pohľadávky. Žalobkyňa a žalovaná uzavreli spolu dohodu o vymožení finančných prostriedkov vo výške 3.600,- eur, na základe ktorej žalobkyňa postupne v čase od 6.10.2017 do 9.10.2017 vyplatila žalovanej sumu 3.035,- eur. Dňa 12.10.2019 žalobkyňa odstúpila od dohody o vymožení dlhu a požiadala žalovanú o vrátenie poskytnutých peňazí vo výške 3.035,- eur. V trestnom konaní vedenom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 3T/59/2018 bola žalovaná právoplatne odsúdená za trestný čin sprenevery a okrem trestu povinnej práce jej bola uložená povinnosť nahradiť žalobkyni spôsobenú škodu vo výške 700,- eur a so zvyškom svojho nároku bola odkázaná na civilný proces.

1.2. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, že žaloba žalobkyne je dôvodná, keď civilný súd je v konaní o náhradu škody viazaný výrokom právoplatného odsudzujúceho rozsudku vydaného v trestnom konaní (§ 193 CSP), a to v prejednávanej veci rozsudkom súdu prvej inštancie v trestnej veci sp. zn. 3T/59/2018 zo dňa 20.3.2019. Skutková časť výroku odsudzujúceho rozsudku v

takom prípade deklaruje nielen zavinené protiprávne konanie páchatela, ale aj vznik škody a existenciu príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním a vzniknutou škodou, prípadne aj (minimálnu) výšku spôsobenej škody. Súdom zistená škoda predstavuje minimálnu výšku spôsobenej škody, čo znamená, že v civilnom konaní sa môže eventuálne dokazovať len vznik škody presahujúcej škodu zistenú v trestnom konaní, nie však skutočnosť, či mohla byť škoda nižšia. Tým, že žalovaná prijala od žalobkyne peňažné prostriedky v celkovej výške 3.035,- eur došlo na jej strane k bezdôvodnému obohateniu. Žalovaná je povinná žalobkyni vrátiť takto prijaté prostriedky. Vzhľadom na výrok o náhrade škody v adhéznom konaní v rozsahu sumy 700,- eur, súd zaviazal žalovanú na zaplatenie zvyšnej časti nároku žalobkyne v sume 2.335,- eur.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom zo 16. decembra 2020 sp. zn. 15Co/49/2020 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyni sumu 2.335,- eur a vo výroku o trovách konania, vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť štátu súdny poplatok vo výške 140,- eur zrušil a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanej. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vyhodnotil jednotlivé dôkazy aj celkové výsledky vykonaného dokazovania správne a na ich základe dospel k správne mu záveru, keď žalobe vyhovel. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s jeho skutkovými a právnymi závermi.

2.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie, že základom pre rozhodnutie v danej veci o vydaní bezdôvodného obohatenia žalovanou žalobkyni je pre civilný súd záväzný právoplatný rozsudok vydaný súdom prvej inštancie dňa 20.3.2019 pod sp. zn. 3T/59/2018 v trestnej veci obžalovanej, t. j. v tomto konaní žalovanej, ktorá bola uznaná vinnou, že na základe dohody o vymožení finančných prostriedkov vo výške 3.600,- eur v prospech poškodenej, t. j. v tomto konaní žalobkyne od jej dlžníčky B. R., postupne od poškodenej prijala dňa 6.10.2017 sumu 400,- eur, dňa 7.10.2017 sumu 700,- eur, dňa 8.10.2017 sumu 300,- a 100,- eur, dňa 9.10.2017 sumu 1.535,- eur, svoj záväzok z uvedenej dohody nesplnila, následkom čoho poškodená od uvedenej dohody dňa 11.10.2017 odstúpila a žalovaná napriek opakovanej výzve na vrátenie poskytnutého plnenia toto nevrátila, čím spôsobila poškodenej škodu vo výške nie menej ako 3.035,- eur, teda prisvojila si cudziu vec, ktorá jej bola zverená a spôsobila tak na cudzom majetku väčšiu škodu, tým spáchala prečin sprenevery podľa § 213 ods. 1, 2 písm. a/ Trestného zákona. Za to bola odsúdená k trestu povinnej práce vo výmere 300 hodín, bolo jej uložené nahradiť poškodenej škodu vo výške 700,- eur a súd žalobkyňu so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

2.2. V prebiehajúcom konaní o náhradu škody je súd viazaný výrokom právoplatného odsudzujúceho rozsudku vydaného v trestnom konaní. Keďže v posudzovanom prípade v trestnom rozsudku súd vyslovil, že „obžalovaná spôsobila poškodenej škodu vo výške nie menej ako 3.035,- eur“, potom je konajúci súd viazaný právoplatným trestným rozsudkom aj čo do minimálnej výšky spôsobenej škody. Žalobkyňa v prejednávanej veci sa domáhala zaplatenia sumy 2.335,- eur, čo spolu so sumou 700,- eur, ktorá bola priznaná žalobkyni v adhéznom konaní nepresahuje sumu 3.035,- eur, t. j. minimálnu výšku spôsobenej škody ustálenú v trestnom konaní. Vzhľadom na uvedené, nebolo preto úlohou súdu a ani nebolo prípustné (§ 193 CSP) dokazovať skutočnosti, ktoré boli ustálené v skutkovej časti výroku odsudzujúceho rozsudku a ktorými je následne konajúci súd o náhradu škody viazaný. Preto odvolacie námietky žalovanej, že vo veci konajúci súd napriek tomu, že žalovaná chcela svoje tvrdenia preukázať ňou navrhnutými dôkazmi, nie je opodstatnená. Sudca súdu prvej inštancie na pojednávaní dňa 17.2.2020, na ktorom bolo vyhlásené dokazovanie za skončené oznámil, že navrhnuté dôkazy výsluchom strán sporu, pustením záznamu z hlavného pojednávania a ani iné dôkazy v konaní nevykoná dôvodiac, že v predchádzajúcom trestnom konaní súd uznal žalovanú za vinnú práve z dôvodu, že mal preukázané, že postupne od žalobkyne prijala postupne sumu 3.035,- eur, a túto sumu žalobkyni nevrátila. Zistená škoda predstavuje minimálnu výšku spôsobenej škody, čo znamená, že v civilnom konaní sa môže eventuálne dokazovať len vznik škody presahujúcej škodu zistenú v trestnom konaní, nie však skutočnosť, či mohla byť škoda nižšia.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná (ďalej aj ako „dovolateľka“) dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodila z § 420 písm. f/ CSP.

3.1. Dovolateľka poukázala na to, že už v odpore navrhla vypočúť v konaní ako svedkyňu I. P. a strany

sporu. Súd prvej inštalácie navrhnuté dôkazy nevykonával bez ďalšieho zdôvodnenia, napriek tomu, že mohli byť vykonané priamo na prejednaní sporu bez potreby odročenia pojednávania. Podľa dovolateľky došlo v konaní k vylúčeniu dôkazov, a to výsluch strán sporu ako aj pustenie záznamu z hlavného pojednávania, ktoré mali potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok tvrdený stranou sporu. Dovolateľka zároveň namietla, že došlo k porušeniu princípu rovnosti strán ako aj princípu ústnosti.

3.2. V praxi súd priznáva v trestnom konaní poškodenému časť uplatneného nároku vtedy, ak bol v konaní preukázaný základ nároku a aspoň časť jeho výšky a vo zvyšnej časti odkáže poškodeného, ak by sa muselo o ostatnom nároku vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré by bolo neprimerane dlhé. Ak výsledky dokazovania nepreukážu opodstatnenosť nároku v celej uplatnenej výške, súd vždy rozhodne v rozsahu preukázaného nároku o povinnosti obžalovaného nahradiť škodu poškodenému, ktorú trestným činom spôsobil a so zvyškom, t.j. nepreukázanou časťou uplatneného nároku, poškodeného odkáže na civilný proces alebo na konanie pred iným príslušným orgánom. Dovolateľka namietla, že pokiaľ by mal súd rozhodujúci v trestnej veci za preukázanú konkrétnu výšku škody spôsobenej dovolateľkou, neodkázal by žalobkyňu so zvyškom nároku na civilný proces. Súd však tak urobil a preto bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie na rozhodnutie o povinnosti konkrétnej náhrady škody. Súd prvej inštalácie však rozhodol bez vykonania ďalších dôkazov, len na základe listinných dôkazov, ktoré mal rovnako k dispozícii aj súd prvej inštalácie rozhodujúci v trestnej veci. Pokiaľ by mal tento súd rozhodujúci v trestnej veci za to, že vykonané dôkazy sú postačujúce, neodkázal by žalobkyňu s nárokom na náhradu škody na civilný proces.

3.3. Dovolateľka navrhla, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštalácie a vec vrátil súdu prvej inštalácie na ďalšie konanie a zároveň žiadala priznať nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalobkyňa vo svojom vyjadrení k dovolaniu navrhla, aby dovolací súd dovolanie žalovanej ako nedôvodné v zmysle § 448 CSP zamietol a zároveň žiadala priznať nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Žalobkyňa poukázala na to, že súd v trestnom konaní po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že dovolateľka v dňoch 6.1.2017, 7.10.2017, 8.10.2017 a 9.10.2017 postupne prevzala od žalobkyne sumu nie menej ako 3.035,- eur a túto spreneverila. V rámci trestného konania súd prvej inštalácie vyriešil aj otázku relevantnú pre prebiehajúce sporové konanie, t. j. výšku škody, ktorú svojím úmyselným protiprávnym konaním dovolateľka spôsobila žalobkyňu v sume nie menej ako 3.035,- eur.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)] po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch:

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014, 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

6.1. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritorným rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/57/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

6.2. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej

správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

6.3. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolateľka prípustnosť dovolania odvodzovala z § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolateľka namietala nevykonanie navrhnutého dokazovania.

9. K námietkam dovolateľky dovolací súd uvádza, že nevykonanie dôkazov nebolo podľa predchádzajúcej procesnej úpravy považované za vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“). Strany boli povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom posúdenie toho, či sa vyhovie návrhu na vykonanie dokazovania, a ktoré z dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, bolo vecou súdu (§ 121 ods. 1 OSP). Najvyšší súd to vyjadril v rozhodnutí uverejnenom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 37/1993, v ktorom vysvetlil, že prípadné nevykonanie určitého dôkazu môže mať za následok len neúplnosť skutkových zistení, nie však procesnú vadu zmätočnosti znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania. Aj v rozhodnutí R 125/1999 najvyšší súd vysvetlil, že ak súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom. V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu do 30. júna 2016 sa vyskytovali námietky dovolateľov vyššie uvedených skutočností. Najvyšší súd vo vzťahu k takýmto námietkam dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1998, R 125/1999, R 42/1993, 3Cdo/108/2016). Výnimkou sú iba rôzne závažné deficity v dokazovaní, a to napr. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod., prípadne konajúcimi súdmi svojvoľné, neudržateľné alebo v zrejmom omyle prijaté skutkové závery, ktoré by popreli zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

9.1. Dovolací súd v danej súvislosti poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 350/08 zo dňa 30. septembra 2010, podľa ktorého: „Skutočnosť, že okresný súd a ani následne krajský súd neakceptovali návrhy na vykonanie dokazovania predložené sťažovateľkou, nemôže sama osebe viesť k záveru o porušení jej práv. Zásah do základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie by v tejto súvislosti podľa ústavného súdu bolo možné konštatovať len vtedy, ak by záver všeobecného súdu o nevykonaní účastníkom navrhovaného dôkazu bol zjavne neodôvodnený, chýbala by mu predchádzajúca racionálna úvaha konajúceho súdu vychádzajúca z priebehu konania a stavu dokazovania v jeho rámci, či vtedy, ak by nevykonaním navrhnutého dôkazu bol účastník postavený do podstatne nevýhodnejšej pozície ako druhá strana v konaní. Konanie všeobecných súdov v právnej veci sťažovateľky však takéto vady nevykazuje.“. Podľa názoru dovolacieho súdu o tento prípad v prejednávanej veci nešlo. Súd prvej inštancie uviedol, prečo nepovažoval za potrebné vykonať dovolateľkou navrhnuté dokazovanie, na uvedené odkázal aj odvolací súd, pričom dovolací súd považuje toto zdôvodnenie za relevantné a ústavne konformné.

9.2. V zmysle uvedeného nemožno prisvedčiť námietke dovolateľky, že nevykonaním navrhovaných dôkazov, došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces.

9.3. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na rozsudok najvyššieho súdu z 29. apríla 1992 sp. zn.

2Cz/16/92, uverejnenom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 35/1993, v ktorom najvyšší súd vyslovil právny záver: „v občianskom súdnom konaní je súd viazaný nielen rozhodnutím súdu v trestnom konaní o tom, že bol spáchaný trestný čin a kto ho spáchal, ale aj právnou kvalifikáciou skutku a tým aj formou zavinenia predpokladaným trestným zákonom". Obdobné závery vyslovil najvyšší súd v uznesení zo 17. mája 2012 sp. zn. 1Obdo/41/2011, pričom vychádzal z právneho názoru Ústavného súdu Slovenskej republiky uvedeného v jeho náleze z 23. novembra 2011 sp. zn. I. ÚS 269/2011, v ktorom ústavný súd uviedol: „rozsah viazanosti všeobecného súdu rozsudkom vydaným v trestnom konaní pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v prípadoch, v ktorých sa zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu zhodujú s okolnosťami relevantnými, resp. podstatnými pre rozhodnutie v občianskoprávnom konaní, nemožno obmedziť len na závery o protiprávnom konaní, t. j. o spáchaní trestného činu, a o tom, kto ho spáchal." Teda pokiaľ bola znakom skutkovej podstaty trestného činu, za ktorý bola dovolateľka právoplatne odsúdená, spôsobenie väčšej škody, potom si súd rozhodujúci o žalobe poškodenej, ktorá bola so svojím nárokom na náhradu škody spôsobenej takýmto trestným činom odkázaná na občianskoprávne konanie, nemôže vytvoriť vlastný názor na to, či jej bola spôsobená škoda a kto ju spôsobil. Ústavne konformný výklad § 135 ods. 1 OSP, resp. § 193 ods. 1 CSP totiž vyžaduje, aby súd rozhodujúci v občianskoprávnom konaní o náhrade škody spôsobenej trestným činom, bol viazaný právoplatným odcudzujúcim rozsudkom trestného súdu (jeho výrokovou časťou), a to vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia páchateľa za tento trestný čin.

9.4. Ďalej dovolací súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 269/2011, podľa ktorého: „Gramatický výklad ustanovenia § 135 OSP, ktorý má za následok v predmetnom prípade nerešpektovanie právoplatného rozhodnutia súdu a narušenie princípu právnej istoty, preto nemožno považovať za ústavne konformné aplikovanie tohto ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku na zistený skutkový stav. V predmetnej veci ústavne súladný výklad uvedeného ustanovenia vyžaduje, aby súdy zúčastnené na rozhodovaní o nej boli viazané odsudzujúcim rozsudkom okresného súdu z 8. februára 2008 vo vzťahu ku všetkým skutočnostiam, ktoré boli podmienkou odsúdenia odsúdeného a okresným súdom boli zistené, to platí aj o zistení vzniku škody u poškodenej sťažovateľa v dôsledku protiprávneho konania odsúdeného."

9.5. V predmetnej veci zo skutkovej vety trestného rozsudku vyplýva, že dovolateľka postupne od žalobkyne prijala dňa 6.10.2017 sumu 400,- eur, dňa 7.10.2017 sumu 700,- eur, dňa 8.10.2017 sumu 300,- a 100,- eur, dňa 9.10.2017 sumu 1.535,- eur, svoj záväzok z predmetnej dohody nesplnila, následkom čoho žalobkyňa od uvedenej dohody odstúpila a žalovaná toto nevrátila, čím spôsobila žalobkyni škodu vo výške nie menej ako 3.035,- eur. Teda konanie dovolateľky, ktorým si prisvojila sumu patriacu žalobkyni v minimálnej výške 3.035,- eur, ktorú jej žalobkyňa zverila, čím spôsobila na majetku žalobkyne väčšiu škodu, bolo podmienkou odsúdenia dovolateľky. Súd nižších inštancií poukazom na svoju viazanosť celým výrokom právoplatného trestného rozsudku nevykonávali k uplatnenému nároku dokazovanie, keď nárok žalobkyne nepresahoval sumu špecifikovanú v skutkovej vete trestného rozsudku ako minimálna škoda spôsobená žalobkyni dovolateľkou. Uvedený záver vyplýva aj z odôvodnení rozhodnutí oboch.

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Dovolací súd odmietne dovolanie, ak a/ bolo podané oneskorene, b/ bolo podané neoprávnenou osobou, c/ smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, d/ nemá náležitosti podľa § 428, e/ neboli splnené podmienky podľa § 429 alebo f/ nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 CSP.

12. Najvyšší súd odmietol dovolanie žalovanej podľa § 447 písm. c/ CSP.

13. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.